

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718201431
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2718201431.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, Žilina, proti žalovanej: O. X., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Z. XXXX/X, U., o zaplatenie 3.241,20 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č. k. 9Csp/94/2018-68 zo dňa 23. januára 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu I. inštancie sa p o t v r d z u j e v napadnutej (zamietnutej) časti.

II. Žalovanej sa nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd I. inštancie rozhodol vo výroku I., že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3.393,49 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.388,73 € od 31.8.2018 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol výrokom III., že žalobcovi priznáva právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanej.

2. Na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.9.2016 (ďalej len Zmluva) poskytol žalobca žalovanej úver vo výške 3.700,- €, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach po dobu 96 mesiacov v sume 62,46 €, t.j. celkovo mala zaplatiť sumu 6.181,16 €. Zmluvné strany si zároveň dohodli RPMN vo výške 15,67 %, fixnú úrokovú sadzbu vo výške 12,90 %, konečnú splatnosť úveru 25.9.2024, splatnosť prvej splátky 25.10.2016 a splatnosť ďalších splátok vždy 25. dňa v mesiaci. Žalovaná nesplácala poskytnutý úver riadne a včas, a to aj napriek výzve žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 26.6.2018, ktorá predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 30.8.2018. Z predloženého prehľadu splátok a úhrad mal súd preukázané, že žalovaná uhradila len sumu 1.215,81 €. Pohľadávka ku dňu podania žaloby predstavovala sumu 3.453,49 € a pozostávala z istiny vo výške 3.241,20 €, z úroku vo výške 147,53 €, z úrokov z omeškania vo výške 1,70 €, z poplatkov v sume 60,- € a z poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 3,06 €. Žalovaná po podaní žaloby nezaplatila žiadnu sumu.

3. Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil súd ten právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne len čiastočne. Súd mal preukázané, že Zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca konal v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom žalovaná mala v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka postavenie spotrebiteľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení predmetnej Zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a z uvedeného dôvodu je na daný vzťah potrebné aplikovať všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Zároveň súd Zmluvu posúdil podľa príslušných

ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z povahy spotrebiteľských zmlúv vyplýva, že nesmú obsahovať neprímerané podmienky, t. j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Po preskúmaní Zmluvy súd dospel k záveru, že obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinným v čase jej uzavretia. Zároveň súd zistil, že na jej základe plnil žalobca, ktorý poskytol žalovanej úver vo výške 3.700,- €. Žalovaná si svoje povinnosti z uzavretej zmluvy neplnila, pričom nezaplatila úver spolu s príslušenstvom riadne a včas. Z uvedeného dôvodu ju žalobca vyzval na uhradenie nedoplatku na splátkach s upozornením, že ak nedoplatok neuhradí, žalobca bude oprávnený žiadať zaplataenie celej pohľadávky. Žalobca si uplatnil právo na zosplatenie dlhu v súlade so zákonom, keďže uvedené právo vyplýva z bodu 2.9.1 Obchodných podmienok žalobcu pre úvery občanom, t.j. bolo účastníkmi dohodnuté. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd zaviazal žalovanú na zaplataenie sumy 3.393,49 € pozostávajúcej z dlžnej sumy istiny úveru vo výške 3.241,20 €, z úroku do zosplatenia úveru vyčísleného vo výške 147,53 €, z úrokov z omeškania do zosplatenia úveru vyčíslených vo výške 1,70 € a z nezaplatených poplatkov za poistenie v sume 3,06 €. Súd žalobcovi nepriznal nárok na zaplataenie poplatkov v sume 60,- €, nakoľko tento nárok si žalobca neuplatnil. Zároveň súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 31.8.2018 (t.j. odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru) do zaplataenia, ktorých výška je v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., a to zo sumy 3.388,73 € predstavujúcej súčet dlžnej istiny a zmluvného úroku vyčíslených do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru.

4. V časti o zaplataenie zmluvného úroku vo výške 12,90 % ročne zo sumy istiny 3.241,20 € od 31.8.2018 do zaplataenia súd žalobu zamietol z dôvodu, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu, ako to vyplýva z konštantnej judikatúry vyšších súdov (viď rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/118/2017 zo dňa 27.6.2018). Súd poukazuje okrem iného na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Obo 143/1998, ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.9.2012, v zmysle ktorých dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, pričom od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Vyslovený záver je logický, nakoľko v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru a jednak aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy. Súd dodáva, že úroky z úveru sledujú dohodnutú dobu poskytnutia finančných prostriedkov, ktorej koniec završuje splatnosť úveru, pričom zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má veriteľ právo splatnosť skrátiť. Niet zákonného pravidla, podľa ktorého by mal dlžník povinnosť zo zákona platiť po splatnosti úveru úroky popri úrokoch z omeškania. Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvod ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal ich plnú náhradu voči žalovanej.

5. Odvolanie žalobcu. Proti rozsudku v rozsahu zamietnutej časti žalobca v zákonnej lehote podáva odvolanie. V časti o zaplataenie zmluvného úroku vo výške 12,90 % ročne zo sumy istiny 3.241,20 € od 31.8.2018 do zaplataenia súd žalobu zamietol z dôvodu, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu, ako to vyplýva z konštantnej judikatúry vyšších súdov (viď rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/118/2017 zo dňa 27.6.2018). Súd poukazuje okrem iného na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Obo 143/1998, ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.9.2012, v zmysle ktorých dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, pričom od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Vyslovený záver je logický, nakoľko v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru a jednak aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy. Súd dodáva, že úroky z úveru sledujú dohodnutú dobu poskytnutia finančných prostriedkov, ktorej koniec završuje splatnosť úveru, pričom zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má veriteľ právo splatnosť skrátiť. Niet zákonného pravidla podľa ktorého by mal dlžník povinnosť zo zákona platiť po splatnosti úveru úroky popri úrokoch z omeškania. Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvod ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom. S uvedenými argumentmi súdu I. inštancie sa žalobca nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalobca má za to, že strany si dohodli dobu trvania nároku na zmluvné úroky až do

splatenia úveru. V zmysle Čl. 1. OP: úroková sadzba - percentuálna úroková sadzba dohodnutá v zmluve o úvere, na základe ktorej sa vypočítajú úroky, ktoré klient musí platiť do splatenia úveru Žalobca má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, teda aj po predčasnom zosplatnení. V zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. V zmysle § 503 ods. 3 dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Poukazuje na komentár IURA EDITION, rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.1.2017, odkazuje aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017 - 92 zo dňa 29.11.2017 - uvedené rozhodnutie žalobca neprikladá nakoľko je zverejnené na stránke Ministerstva spravodlivosti SR ž rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/28/2017-94 zo dňa 27.2.2018 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/7/2018 zo dňa 31.5.2018 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/29/2018 z 16.8.2018 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/21/2018 zo dňa 27.9.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/37/2018-185 z 20.12.2018, ktoré sa nestotožňujú s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 59/98, ktorým je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98. Odvolací súd toho názoru, že vyhlásenie úveru za predčasne splatný v zmysle § 565 Obč. zák. a Čl. 2.9.1 Obchodných podmienok pre úvery občanom vo výzve na predčasné platenie úveru žalobcom má jediný dôsledok, a to že deň splatnosti - dátum 26.03.2017 je zároveň dňom, ku ktorému žalobca od úverovej zmluvy odstúpil. Odstúpenie od úverovej zmluvy a jeho účinky a dôsledky sú upravené priamo v Obchodnom zákonníku, preto je potrebné na ich posúdenie aplikovať § 506 a § 351 Obch. zák. a priznať žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z nezaplatenej istiny úveru až do úplného zaplatenia úveru, čomu zodpovedá aj právna úprava obsiahnutá v § 6 a § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 09.03.2015. Vyplýva z nej, že ak by to bol spotrebiteľ, ktorý by odstúpil od zmluvy o úvere, aj vtedy by musel zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi, preto neexistuje žiaden dôvod na to, aby neplatil úrok z úveru do splatenia úveru aj vtedy, keď od zmluvy odstúpil žalobca ako veriteľ. Zákon o spotrebiteľských úveroch sa pritom vzťahuje len na určitý okruh vzťahov, pričom ako jeden z dôvodov zániku zmluvy o úvere rovnako, ako aj Občiansky, či Obchodný zákonník upravuje odstúpenie dlžníka od zmluvy a nie zosplatnenie úveru zo strany veriteľa. Či už oznámenie žalobcu, že sa celý úver stal splatný alebo odstúpenie od zmluvy nevylučujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť ako úroky z úveru, ktoré predstavujú cenu - odplatu za prenechanie peňažných prostriedkov na ich používanie (nie odplatu podľa § 499 Obch. zák. za dohodnutie záväzku poskytnúť úver), tak aj úroky z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinnosti, t. j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvné úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky a úroky z omeškania pri omeškaní dlžníka aj pri pôžičke. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky aj v prípade spotrebiteľského vzťahu, a to podľa § 121 odst. 3 Obč. zák.. Majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe. (porov. rozsudky NS ČR z 25.9.2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27. 6. 2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24. 7. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014) Podľa názoru krajského súdu ustanovenie § 503 ods. 1,3 ObZ nerieši, či je možný súbeh úroku z úveru a úroku z omeškania po splatnosti úveru, odsek 3 upravuje len to, že úroky je dlžník povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov v prípade, ak dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Obchodný zákonník ani zákon č. 129/2010 Z. z. neupravuje povinnosť dlžníka platiť úroky popri úrokoch z omeškania, ale ani nevylučuje dohodu účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do splatenia úveru. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR v z 27.6.2007 sp. zn. 33Odo/657/2005, podľa ktorého nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (Cdo jej faktického vrátenia veriteľovi), teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškaní so splnením svojho záväzku z dôvodu, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti úveru veriteľovi nevrátil. Úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, avšak majú odlišné funkcie, a treba ich odlišovať. Kým zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie so zaplatením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať aj keď neboli dohodnuté. Pritom platí, že môžu existovať vedľa seba. Najvyšší súd nesúhlasil s právnym záverom odvolacieho

súdu, že úroky podľa § 658 ods. 1 Obč. zák. možno zásadne dohodnúť len na dobu dohodnutej splatnosti istiny a že od tohto okamihu zmluvné úroky nenabiehajú a nastupujú úroky z omeškania. Z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, je vždy určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán. Tento záver zopakoval Najvyšší súd ČR aj v rozsudku z 24.07.2014 sp. zn.: 33Cbo/140/2014 tak, že súdna prax a odborná literatúra sa zhodujú v tom, že zmluvné úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - za nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona, ako dôsledok z omeškania so splnením dlhu. I keď dlžník nie je v omeškaní so splnením dlhu, môže veriteľ požadovať dohodnuté úroky a úroky z omeškania môže požadovať až pri omeškaní dlžníka aj z pôžičky, kde neboli dohodnuté úroky. Oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná, alebo nejedná o občianskoprávny vzťah. Odvolací súd poznamenal, že rovnaký záver je možné vyvodiť aj zo staršej judikatúry NS SR; v časopise zo súdnej praxe č. 55/ 1996 je uvedené rozhodnutie NS SR z 01. 05.1996 s právnou vetou: Úroky vo výške dohodnuté pri poskytovaní úveru patria do splatnosti úveru. Ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru úroky v rovnakej výške. V dôvodoch tohto rozhodnutia je uvedené, že oba úroky (zmluvný úrok aj úrok z omeškania) bol dlžník povinný platiť bez ohľadu na dôvod, pre ktorý dlh včas nezaplatil. Ústavný súd SR v uznesení č. k. IV. US 476/2012-14 z 18.9.2012, na ktoré súd I. inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal, sa nezaobrá výslovne vecnou správnosťou rozhodnutí Okresného a Krajského súdu v Prešove; vyslovil, že k namietanému porušeniu základného práva podľa článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 47 ods. 3 ústavy a článku 6 ods. 1 dohovoru rozsudkami Okresného a Krajského súdu nedošlo, namietané rozhodnutie nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, respektíve za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. S poukazom na vyššie uvedené právne názory a dohodu strán o následkoch porušenia zmluvných povinností odvolací súd nesúhlasil s názorom súdu I. inštancie, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mal žalobca právo len na úroky z omeškania a že právo na úrok, ako cenu poskytnutých peňazí, už nárok nemá. Využitie práva veriteľa na zosplatnenie mení len splatnosť úveru. t.j. peňazí, nie ich cenu vyjadrenú v úroku a nemôže samo o sebe veriteľovi privodiť zhoršenie (a dlžníkovi, len preto že je spotrebiteľom zlepšenie) jeho práv. K záveru o možnosti dojednať podľa právnych predpisov účinných v čase uzatvorenia zmluvy úroky až do doby vrátenia istiny dospel odvolací súd aj na základe právnej úpravy povinností spotrebiteľa pri odstúpení zmluvy upravenej v § 13 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého ak došlo k odstúpeniu od zmluvy spotrebiteľom, je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny od dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať až do dňa splatnosti istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi. V tomto prípade je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi úver vo výške na základe dohodnutej úrokovej sadzby. V uvedenom žalobca odkazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, vydaný vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod č. k. 10C/90/2015-56. Uvedeným uznesením bol rozsudok prvostupňového súdu v zamietavom výroku zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd uviedol, že vychádzajúc z ust. § 497 ObZ. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Zmluvný úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv ani omeškanie dlžníka, ktoré navyše zakladá vznik nových sankčných záväzkov. Predčasná splatnosť úveru je sankciou za porušenie povinností dlžníka. Odvolací súd poukázal na to, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odmenu za užívanie požičanej istiny. Občiansky zákonník a ani iný právny predpis neustanovuje, za akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Vzhľadom na uvedené nemožno vylúčiť, aby si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa ocitne dlžník v omeškaní so splnením svojho záväzku, pretože istinu v zjednanej lehote splatnosti veriteľovi nevráti. Zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný ich platiť ich od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na rozdiel od toho úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie so splatením istiny a veriteľ ich môže požadovať i keď neboli dojednané. Pri tom platí, že môžu existovať popri sebe (uznesenie NS ČR 33Cdo/212/2014 z 21.8.2014). V uvedenom žalobca odkazuje aj na rozsudky Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/297/2017 zo dňa 13.2.2018 a č. k. 5Co/311/2017 zo dňa 15.2.2018 a č. k. 5Co/250/2017 zo dňa 13.2.2018 a 5Co/414/2017 zo dňa 27.3.2018 - rozhodnutia žalobca neprikladá, nakoľko sú zverejnené na stránke Ministerstva spravodlivosti SR, č. k. 5Co/372/2017 zo dňa 22.3.2018 č. k. 5Co/339/2017 zo dňa 22.3.2018 a č. k. 5Co/465/2017 zo dňa 10.5.2018, č. k. 5Co/8/2018 z 22.5.2018,

č. k. 5Co/6/2018 z 22.5.2018 a č. k. 3Co/248/2017 zo dňa 9.8.2018 a č. k. 5Co/60/2018 zo dňa 30.8.2018 a č. k. 5Co/134/2018 zo dňa 25.9.2018.

Uvedenými rozsudkami odvolací súd zmenil napadnuté rozsudky tak, že priznal nárok na zmluvný úrok po predčasnom zosplatnení úveru. Uviedol, že v tejto otázke súdne prax nie je zjednotená. Uznesenie 4Obo/143/98 z 1.7.2000 NS SR nepotvrdzuje právny názor súdu I. inštancie a rovnako ani z uznesenie IV. ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012 ÚS SR nevyplýva, že dohodnuté úroky patria len do splatnosti dlhu. Žalobca poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/ 138/2017-83 z 27.3.2018. Podľa uvedeného rozsudku sa odvolací súd stotožnil s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, so závermi dostupnej literatúry, podľa ktorých má veriteľ v prípade omeškania popri úrokoch z omeškania právo i na dohodnuté úroky z úveru, pričom tieto možno požadovať súbežne s úrokmi z omeškania aj po splatnosti celého úveru. Poukázal na to, že ak by sme pripustili, že v prípade mimoriadneho zosplatnenia úveru z dôvodu jeho nesplácania dlžník už nie je povinný platiť veriteľovi úroky, nastala by absurdná situácia, v ktorej by bolo popreté, že (a o tom niet pochyb) úroky z úveru sú vo svojej podstate cena peňažných prostriedkov v zmysle obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk, ktorý pokrýva veriteľovi práve úrok z úveru, avšak zároveň by sa dlžník v prípade nesplácania úveru, teda neplnenia základnej povinnosti zo zmluvy o úvere, ocitol vo výhodnejšom postavení, než by bol v prípade riadneho splácania úveru. Takýto výklad a aplikáciu platných právnych noriem je však potrebné odmietnuť ako absurdné a narušajúce ekonomické základy fungovania právnych vzťahov súvisiacich s poskytovaním úverov. Žalobca poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/116/2017 z 19.6.2018. Žalobca poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/326/2017-84 z 31.5.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/203/2017-94 z 19.7.2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/171/2017-102 z 13.11.2018 a uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/115/2017-184 z 25.10.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/36/2018-115 zo dňa 13.9.2018, ktorým zmenil rozsudok súdu I. inštancie a priznal nárok na zmluvný úrok po zosplatnení. Žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Co/346/2017 zo dňa 28.9.2018, aj na odlišné stanovisko predsedníčky senátu k rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove č. k. 9Co/38/2018 z 18.10.2018, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 40bo/ 143/1999, na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyplývajúci z rozhodnutia IV. ÚS 270/2012 - 27 k 31.5.2012, podľa ktorého dôvera v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, nie však ojedinelé rozhodnutie súdu. Požiadavka právnej istoty taktiež automaticky neznamená, že sa judikatúra nemôže vyvíjať. Nemá vedomosť o ustálení rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej problematike. Žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co/324/2017 zo dňa 28.8.2018. Odvolací súd uviedol, že Obchodný zákonník nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/4/2018 - 103 z 11. decembra 2018. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku.

Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu I. inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu a zároveň, aby súd žalobcovi priznal aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku.

6. Vyjadrenie nebolo podané.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu I. inštancie je v napadnutej časti vo výroku vecne správny.

8. Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Správne túto situáciu vyhodnotil súd I. inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia a v závislosti od toho upravil sumy, ktoré je možné priznať žalobcovi a správne uzavrel, že nie je možné

priznať úroky z úveru za čas po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania tak, ako to vyplýva z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98. Existujú však aj odlišné názory, podľa ktorých dispozitívna norma neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou tak úroky sú odmenou za užívanie si peňazí, a preto ich treba platiť až do ich vrátenia (napr. rozsudok NS ČR z 27.6.2007 sp. zn. 33Odo 657/2005).

9. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie: Súdny dvor výkladom smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách stanovil zásadne pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozitívnych noriem zákona v neprospech spotrebiteľa (napr. C-415/11, AZIZ) cit. „Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že:- pojem „značná nerovnováha“ ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. ... - na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery - neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní“.

10. Z dôvodovej správy k novele nar. vl. 87/1995 Z. z. vykonanej nar. vl. č. 586/2008 Z. z. „Cieľom predkladaného návrhu je docieľiť vyváženú právnu úpravu v oblasti sankcií, a tak zamedziť jednej z foriem úžerných praktík v spotrebiteľských veciach. Reaguje sa na sofistikovanejšie a oveľa nebezpečnejšie úžerné praktiky, pri ktorých sa síce nedojednávajú vysoký úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov, ale cez množstvo zmluvných pokút a iných sankcií sa ospravedlňuje neprimeraný nárast výšky pohľadávky. Podľa článku 8 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách môžu štáty prijať prísnejšie opatrenia za účelom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa. Navrhovaná právna úprava bez ujmy pre dodávateľa zabezpečuje jednoduchšie, ale predovšetkým jednotnejšie pravidlá pri sankciách spojených s porušením záväzku spotrebiteľa....Spotrebiteľské vzťahy nesmú byť zdrojom neprimeraných ziskov...“.

11. Úver je odplatným právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstavy poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta).

12. K otázkam dohody o úrokoch po splatnosti popri ďalších úrokoch za omeškание o ďalších sankciách odvolací súd dodáva: Ak evidentne táto dohodnutá konštrukcia indikuje neprimeraný nárast dlhu, zákonite sa natíska otázka povinnosti vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody (úrokov popri úrokoch z omeškania a ďalších sankciách). Ak by takejto dohody nebolo, zákon by umožňoval žalobcovi uplatniť po splatnosti sankcie úroky z omeškania pri pomerne novom pravidle o administratívnom strope na celkové sankcie zakotvenom v § 3a nar. vlády 87/1995 Z. z. Je evidentné, že úroky popri úrokoch z omeškania sú nielen odklonom od zákona v neprospech žalovanej ale vo svojich dôsledkoch odporujú aj kogentnému zákonnému pravidlu. Uplatnený úrok prevyšuje úrok z omeškania a problematická klauzula o úrokoch popri úrokoch z omeškania (po splatnosti) prima facie potenciálne umožňuje navýšenie dlhu nad výšku poskytnutého úveru v rozpore s ust. § 3a ods.3 nar. vl. 87/1995 Z. z.

13. Od každého veriteľa konajúceho s odbornou starostlivosťou sa očakáva, že cenu za úver zjednáva na úverové obdobie do splatnosti pohľadávky. Preto práve cena za úver za úverové obdobie do splatnosti úveru vyjadruje cenu úveru a je teda pojmovo jednoznačne odlišiteľná od sankcii za omeškание s plnením dlhu spotrebiteľa. Pre prípad omeškania nie inštitút ceny úveru ale inštitúty rôznych sankcii za neplnenie povinnosti riešia krízu spojenú s omeškáním. Predčasné zosplatenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Teda podstatný rozdiel stavu výhody

splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov od spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

14. Úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplatnú službu či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných

prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

15. Z dôvodov vysvetlených a uvedených vyššie, dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIZ). Zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Navyše sa takáto dohoda dostáva do rozporu aj s ustanovením § 3a vl. n. 87/1995 Z. z. Treba hovoriť o neplatnosti takejto dohody (o úrokoch popri úrokoch z omeškania) pre rozpor so zákonom (§ 39 a § 52 ods. 2 v spojení s § 517 ods.2 OZ).

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu I. inštancie v jeho napadnutej časti, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, a to podľa § 387 ods. 1 CSP.

17. Žalovaná má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná. Vzhľadom však na to, že žalovanej žiadne preukázateľné účelne vynaložené trovy v odvolacom konaní nevznikli, odvolací súd rozhodol, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal za použitia základných princípov uvedených čl. 4 ods. 2 (analógia) a čl. 17 CSP.

18. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).